Ми Україна Війна або "Якби ми вчились так як треба..." (Частина 2)

Анатолій Клименко

Ми, українці, ми — живі люди. Ми ще живі, хоча багатьох з нас вже немає. Немає багатьох цивільних і тих, хто пішов добровольцем захищати нас, нас усіх хто в тилу..

Серед тих кого немає є багато добровольців, яким не виповнилось і 25 років..

А серед цивільних є жертви серед жінок і дітей..

Все це відбувається насправді, це не сон, не мариво. Це відбувається зараз з нами, українцями, в сучасній незалежній державі Україна..

Відбувається зараз, з нами, які жили мирним життям і нікого не зачіпали. Роззброїлись, віддали свій ядерний потенціал, не належали до жодного військового угрупування, нікому не загрожували, і вірили в те, що на нас ніхто не нападе..

А світ продовжує жити своїм звичним життям, — відбуваються міжнародні зустрічі, спортивні змагання, важливі міжнародні зібрання, в концертних залах звучить чудова музика, люди продовжують освоювати космос..

А у нас кожного дня чути вибухи бомб і ракет, гинуть люди, рушиться інфраструктура, знищуються склади і запаси продовольства..

А в концертних залах світу продовжує звучати музика, люди радіють життю, будують плани на майбутнє..

Ми також будуємо плани на майбутнє, ми чекаємо на припинення війни, і хочемо вижити і продовжити своє існування як могутній народ потужної країни..

Народ, який бореться за своє існування і право продовжувати жити на своїй землі..

Хіба нам багато треба? — Ми просто хочемо жити і бути щасливими, як і більшість людей на нашій планеті..

Зараз існує реальна небезпека того, що ми можемо пощезнути як цілісна жива сила, українська нація. Існує реальна небезпека втрати самої нашої державності.

На її місці може залишитися зменшена копія тієї України, яку знав увесь світ, залишиться вивіска "Україна", з роздрібленим і змішаним населенням, яке поповнять мігранти з усього світу, переважно з Південно-Східної Азії..

І навіть корінні українці можуть втратити свою землю, надра, промисловість, які і так вже в руках кримінально-олігархічної мафії. Те, що записано в нашій Конституції як власність всього народу, набуло вже своїх конкретних "господарів". Цей процес вже запущений в Україні повним ходом, почався розпродаж землі і надр. Все це робиться руками діючої зараз влади.

Поки ми воюємо з зовнішнім ворогом, відбувається масовий розпродаж землі всередині країни всім охочим зайдам..

А що ж робимо ми? — А ми молимося Богу, і надіємося на нього і ЗСУ. А ще продовжуємо гинути на фронті і в тилу..

Дивно, як спокійно світ сприймає загибель однієї з найбільших країн Європи, і все це відбувається в 21 Столітті, на очах всього світу..

Чому світ терпить таке зухвальство і загрозу всьому людству? Мабуть тому, що світ — різноманітний і не діє ще як єдиний організм. Є свої вигоди для когось чи своє бачення. Але для нормальної людини це видається ненормальним. Взяти людський організм, — якщо відбувається якийсь збій у його роботі або якесь ушкодження, організм миттєво переключається на запобігання загрозі, і в багатьох випадках сам може себе зцілити, включаючи в роботу необхідні засоби і резерви..

В тому, що з нами трапилося є, звичайно, велика наша вина. Ми не дуже згуртовані, ми не дуже активно підтримуємо один одного в разі потреби.

Роки зросійщення і викорінення українських традицій і культури негативно позначилися на нашій свідомості. До того ж, починаючи з 20-х років минулого століття, під час становлення радянської влади, винищувалася майже тотально пасіонарна і думаюча частина нашого суспільства, додамо сюди голодомор, колективізацію, Другу світову..

Якщо зараз, під час війни, взяти розріз нашого суспільства по соціальним і політичним особливостям, отримаємо дуже різнобарвну картину. У нас дуже роздутий штат державних службовців, силовиків, правоохоронців і супутніх служб. В масштабах всієї країни — це ціла армія службовців і їх сімей. Тому одностайності поглядів на ті чи інші речі, що відбуваються в країні не так просто досягти. А ще наша пересторога, яка виросла за роки становлення державності, породила особливість сприйняття у вигляді поговірки — *Моя хата скраю*..

Насправді, у нас зараз дуже складна ситуація в країні через те, що у владі практично немає етнічних українців з чіткою проукраїнською і патріотичною позицією. Україну затягують в управлінський і економічний колапс можновладці на фоні боротьби з зовнішнім ворогом.. Простий народ мусить боротися з зовнішнім і внутрішнім ворогом, який часто діє дуже синхронно. Багато суперечливих, непослідовних, а часто навіть шкідливих дій можновладців виглядають логічними і зрозумілими, якщо на них подивитися з башт кремля. Ті самі 5-6 "ефективних" менеджерів хороводять ключові посади, не допускаючи туди нікого іншого. У нас створена купа антикорупційних органів і служб, які неефективні в замкнутій на одну особу системі вертикалі влади. Запеклих корупціонерів і злодіїв не ув'язнюють навіть в умовах війни. В одному з недавніх етерів почув, що в нас є Зам Міністра Оборони — жінка 27 років..

Ми бачимо до чого ми дійшли, і виправляти нам доведеться все самим. По-іншому бути не може..